

[Indenrigsministeren]

ter på flygtningeområdet ud fra kendte forudsætninger, først og fremmest når der var tale om jugoslaviske asylansøgere. Og når jeg ikke forstår det, skyldes det, at det jo er en ren statslig udgift; det koster ikke kommunerne én eneste krone at modtage beboerne i flygtningelandsbyerne.

Og hvis vi endelig skal snakke økonomi, vil jeg tillade mig at sige: Tværtimod! For det første bliver der skabt mere beskæftigelse, og for det andet bliver der skabt større omsætning i lokalsamfundene. Det har overhovedet aldrig været regeringens argumenter for, at vi skulle starte dette projekt, men det er dog en kendsgerning, at sådan forholder det sig. Så jeg vil tillade mig at sige, at det var en meget falsk form for argumentation, der lå i hr. Steffen Kjærulff-Schmidts indlæg.

Så hørte vi også endnu en gang synspunktet om, at det er bedre at hjælpe i nærområderne, og jeg skal nok en gang bekræfte, at det mener regeringen også. Det er regeringens politik, at vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at hjælpe så tæt på krigsområderne som muligt, men jeg vil tillade mig at understrege den banalitet, at det kræver medvirken fra det pågældende land. Det er ikke sådan, at Danmark bare kan beslutte at oprette yderligere flygtningelejre i Kroatien, hvor vi har nogle stykker i forvejen, eller for den sags skyld i Polen eller Ungarn. Det er noget, der kræver tilladelse og medvirken fra de pågældende landes regeringer, og derfor er det ikke bare noget, man kan gøre uden videre.

Hr. Steffen Kjærulff-Schmidt sagde også, at han syntes, at Det Konservative Folkeparti stod med et ben i hver lejr, og det synspunkt kan jeg til gengæld godt tilslutte mig et stykke hen ad vejen. Sandheden om flygtningelandsbyprojektet er jo, at det blev sat i gang under den tidligere regering, og dengang var der ikke tale om de 7.000 pladser, som nu er sat i ordre, men om et projekt med 14.000 pladser. Jeg tror godt, det kan ende med de 14.000, men vi har altså ment i den nuværende regering, at vi ikke skulle binde os for det hele i én omgang, og derfor startede vi med halvdelen. Til gengæld lå der formentlig en realistisk vurdering bag den tidligere regerings gæt, og der blev jo også gjort opmærksom på i licitationsmaterialet, at det skulle være op til 14.000 pladser. Det kan godt vise sig, at det var et meget realistisk gæt,

men det kan vi vende tilbage til, når situationen opstår.

Så vil jeg godt opponere imod påstanden om, at regeringen eller jeg selv blot uden videre fejede tankegangen om at leje hotelværelser i Kroatien til side. Det har jeg ikke på noget tidspunkt gjort, men jeg har sat spørgsmålstegn – og med rette – ved, om det var muligt, og det er ikke det samme som at feje tankegangen til side. Da jeg var på besøg i Kroatien, drøftede vi det indgående med de relevante ministre og fik det svar, der altså bekræftede den fornemmelse, som vi havde i forvejen, at det ikke er muligt. Og hvorfor er det så ikke det? Jo, 95 pct. af hotelværelserne i det sydlige Kroatien bliver i forvejen anvendt til flygtninge, og resten af området ønsker man simpelt hen at bevare som frit område til turister. Det er ikke det samme som at feje et forslag til side, det er et spørgsmål om at forholde sig til virkeligheden i stedet for at blive ved og ved med at gentage nogle ting, som man godt ved ikke kan lade sig gøre. Og det har altså været baggrunden for regeringens reaktionsmønster.

Det var vist svar på hovedparten af de konkrete spørgsmål, der blev stillet, og jeg skal derudover blot tilføje et svar om personaleforbruget, som ordføreren for forslagsstillerne spurgte om til allersidst, altså personaleforbruget i de danske centre i forhold til personaleforbruget i f.eks. Kroatien. Det er rigtigt, at der er et væsentlig større personaleforbrug på de danske centre, men det skyldes et ønske om at give beboerne så mange tilbud som muligt, fordi de kommer til et fremmed land. På selve stedet vil folk jo ikke blive revet ud af deres kulturelle sammenhæng, så her er det ikke lige så nødvendigt.

Men jeg vil gerne bekræfte, at det er regeringens ønske, at de nye centre skal bygge på anvendelsen af flygtningenes egne kræfter i så høj grad, som det overhovedet er muligt. De skal involveres i alle tænkelige gøremål og ikke blot foretage deres egen madlavning, men f.eks. også udføre småreparationer på centrene, beskæftige sig med have dyrkning eller måske ligefrem med gartnerivirksomhed og ikke mindst med undervisning af børnene. Det er vores ønske, at så mange opgaver som overhovedet muligt skal foregå i flygtningenes eget regi. Og hvorfor nu det? Vores udgangspunkt er først og fremmest et menneskeligt hensyn, for